

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa L. K.
przeciwko W. M. i Gminie Miasto R.
z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych
"[...]" w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) adw. M. W. wynagrodzenie w kwocie 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych za udzieloną powódce pomoc prawną z urzędu;
- 3) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanych.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 278 i 227 i 235 k.p.c. i przedstawia łączny, z uzasadnieniem zarzutów skargi, wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu.

Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo kwestionowanie dokonanych ustaleń faktycznych oraz oceny materiału dowodowego pomija zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 in fine) a to oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący kwestionuje prawidłowość postępowania przed Sądem drugiej instancji w zakresie oceny inicjatywy dowodowej skarżącego twierdząc, że wadliwie nie został uwzględniony wniosek o powołanie biegłego lecz zważywszy na treść przytoczonych przez powódkę sformułowań dotyczących zarówno tezy dowodowej wniosku o powołanie świadka, jak i odnoszących się do potrzeby powołania tego dowodu, nie można przyznać racji skarżącej. O ile biegły może się wypowiedzieć co do stanu zdrowia powódki o tyle nie może wskazać na fakt, który stanowił przyczynę wypadku, zwłaszcza że zarówno w wersji ustalonej przez Sąd jak i wersji skarżącej powódka potknęła się o podest a spór dotyczy tego czy w powodu własnej nieostrożności czy z powodu podniesienia części podestu przez pozwanego M.. Powołanie dowodu z opinii biegłego artykuł 286 k.p.c. uzależnia od istnienia takiej potrzeby, przy czym nie może być za nią uważane przekonanie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy.

Ocena, czy zachodzi nadużycie prawa, dokonywana jest na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i z uwagi na jej uznaniowy charakter jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu meriti. Zważywszy na treść uzasadnienia wniosku oraz motywów Sądu drugiej instancji nie można przypisać jej cechy dowolności widocznej *prima facie* i świadczącej o kwalifikowanym naruszeniu prawa materialnego i przepisów postępowania mającym charakter oczywisty. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Zważywszy na charakter sprawy związany ze stanem zdrowia powódki oraz z uwagi na jej sytuację majątkową należało przyjąć je jako przypadek szczególnie uzasadniony i nie obciążać jej obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz

strony pozwanej. O kosztach zastępstwa procesowego z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 ust. 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).

jw